

## Mihajlo Krnjić – Krnja



Rodjen u Guci 21 Januara 1919 godine, otac Antonije, majka Desanka. Kao mlad igrao fudbal u Guci I Borcu iz Cacka da bi posle drugog svetskog rata otisao u Beograd I upisao Drzavni institut za Fizicku kulturu, popularno I dan danas zvani DIF. Završava DIF kao jedan od najboljih studenata vec 1949 godine da bi ga prvi Predsednik Kosarkaskog Saveza Srbije, istovremeno I dekan DIF-a Bora Jovanovic postavio za strucno organizacionog sekretara-instruktora u Kosarkaskom Savezu Srbije I obavlja tu funkciju do 1959 godine.

Bio je zaduzen za razvoj kosarke u Srbiji, obilazio mnoge gradove, popularizovao kosarku I radio sa mladima. imao je izuzetnu ulogu u razvoju košarke u zapadnoj i centralnoj Srbiji. Bio je učitelj igračima, trenerima, sudijama, pomoćnim sudijama i drugim košarkaškim pregaocima. Radio je na terenu, u direktnim susretima sa svima koji su zainteresovani za igru pod obručima. Među veteranima čačanske košarke posebno se pamte njegovi seminari organizovani u Čačku i Vrnjačkoj Banji

U knjizi Koševi kraj Đetinje užički novinar Dragan Pejić tvrdi da je za razvoj košarke u Užicu presudna bila 1949. godina i dolazak instruktora Košarkaškog saveza Srbije Mihaila Krnjića, što je bio zamajac pokreta „sa mrtve tačke“. Krnjić , koji je po sećanjima njegovih učenika bio „visok, crn i koščat“, stiže u Titovo Užice sa namerom da mladima ovog grada približi sve čari igre pod obručima. Uspeo je da oko sebe okupi grupu srednjoškolaca i krene sa radom.

Napravili su drvene koševе i postavili ih u sali Sokolane. Na gređice su zakovane „petice“ i prva tabla je postavljena na galeriji, dok je bina bila predviđena za drugi koš. Užičani su imali sreće da uče leve i desne korake, kretanje u „pravougaoniku“ i mnogo toga još iz knjižice koju je napisao poznati košarkaški radnik Bora Jovanović. Mihailo Krnjić je tokom tri dana boravka u Titovom Užicu svoje učenike upoznao sa osnovnim elementima i pravilima košarkaške igre. Ispitivao je njihovu brzinu, reflekse i odraz. „Izabrani“ su stajali oko njega, a on bi usred priče upućivao loptu ka nekome od njih. Ko ne bi uspeo da uhvati loptu „padao“ bi na „ispitu“.

Potom je 20 dana u februaru 1950. godine sa užičkim košarkašima radio Milorad Erkić iz Kragujevca, kasnije legenda OKK Beograda. Kao plod njegovog rada Titovo Užice dobija dve košarkaške sekcije: pri Društvu za telesno vaspitanje Partizan i u sastavu Sportskog društva Prvi partizan.

Deset godina kasnije (u avgustu 1959) Krnjić ponovo dolazi u Titovo Užice: za razvoj užičke košarke značajan je dolazak instruktora Košarkaškog saveza Srbije Krnjića u avgustu. Krnjić je organizovao školu košarke za juniore u Sokolani, a povremeno je radio i sa seniorskom selekcijom Slobode, koja se tada pripremala za učešće na kvalifikacijama za prvenstvo Srbije. Bilo je primetno veliko interesovanje dečaka za rad sa loptom i bez nje.

1950 godine vodi sa uspehom BSK iz Beograda (danasnji OKK Beograd) sa kojim završava 4 u prvoj Jugoslovenskoj ligi. Interesantno je da je selekcija igrača bila izvanredna i mnogi koji su igrali tada I sledeće 1951 godine kada je Mihajlo takodje vodio BSK (10 mesto na kraju sezone) bila izvanredna I mnogi igrači su bili okosnica OKK Beograda dugi niz godina a mnogi su obeležili prethodnu I kasniju istoriju kluba I Jugoslovenske kosarke (Kostić, Hristić, Kašanin, Dimitrijević, Pavlović, a kasnije Slobodan Nešić, Aleksandar Nikolić, Lubomir Lučić, Miodjub Denić, Dragoljub Glišić).

BSK (OKK Beograd) 1951 godina



S leva na desno

Ljubiša Lučić, Ratko Kašanin, Bogdan Dimitrijević, Aleksandar Popović, Mihajlo Kladarin, Dragoljub Glišić, Aleksandar Hristić, Mića Marinković, Bane Stanković

1954. je čačanski Železničar koji se tada zvao Omladinac, igrao kvalifikacije za ulazak u Prvu saveznu ligu. Jedan od dva kvalifikaciona turnira održan je u Čačku po dosta lošem vremenu i blatnjavom terenu. Nadmetali su se Ljubljana (koja je u prethodnom prvenstvu zauzela deveto mesto u Prvoj ligi), Železničar (Beograd), Radnički (Ivangrad) i čačanski Omladinac. Trener Omladinca na tom turniru bio je Mihailo Krnjić, što govori o želji Čačana da im iskusni stručnjak pomogne u realizaciji želje da se nadmeću sa najboljima. I pored stručnog vođenja, Čačani nisu uspeali u nameri da se domognu elitne divizije.

Prvo mesto osvojila je ekipa Ljubljane i obezbedila opstanak u Prvoj ligi, drugi je bio Železničar, kome je ostala nada da naredne godine Prva liga broji 12 članova, pa da bude prvoligaš (što se nije dogodilo), treći Omladinac, a poslednji Radnički. Ostalo je zabeleženo da je dominantan igrač turnira bio centar Železničara Bora Stanković

Dok je radio u Kosarkaskom savezu Srbije pomaze i svom bivšem igraču i njegovom prethodniku Miodjebu Denicu, koji je također bio trener OKK Beograda (tada Metalca) u radjanju Borca iz Cacka koji mu ostaje ljubav do kraja zivota.



Nakon rada u Kosarkaskom savezu Srbije prelazi na mesto profesora fizickog vaspitanja u Grafickoj skoli na Novom Beogradu gde sa uspehom radi do smrti. Umro je 3 avgusta 1976 godine, posle teske bolesti, u Beogradu, sahranjen na Novom groblju.